

Nicolae VASILE

Trăire prin dans

Dansul, această îmbinare a fizicului cu psihicul, care crează adevărate rezonanțe de trăire, a existat de când lumea. Printre cele mai vechi imagini ale colectivităților umane, există multe în care se pot distinge oameni dansând. Beneficiile dansului, pentru om, ca descărcare fizică și mentală, s-au impus instinctiv.

În copilărie nu aveam o prea mare aplecare spre dans. Mergeam duminica, după amiază spre seară, la "horă", așa era numită în sat manifestarea săptămânală care se desfășura la Căminul Cultural și care aduna aproape toată suflarea localității, pe cei apti de dans în sală, iar privitorii pe margini. Aceștia din urmă erau preocupați, în mare majoritate, de bârfe. Nu făceam parte din nicio categorie, însoțeam acolo pe surorile mele mai mari care dansau. Probabil, dansul nu le consuma toată energia tinerilor de acolo, și nici nu le cizela prea mult mintea, că de regulă se termina cu o bătaie ca în filmul "Șapte păcate".

Pentru mine, primul semn al atracției pentru dans a apărut la o nuntă. Eram într-o dublă vacanță, de la școală, după clasa a zecea de liceu, dar și de la spital, unde eram internat de o lungă perioadă de timp în urma unor complicații pornite de la o lovitură primită la un meci de fotbal, în curtea școlii. Internarea era întreruptă din când în când, când situația medicală o permitea, de câte o trimitere acasă. În acea vară, cunoscusem la Mangalia, unde venise doar pentru un scurt sejur de cură heliomarină, o fată blondă, cu aspect de păpușă și cu o privire adâncă. A fost o dragoste la prima vedere de ambele părți. Viața a fost însă de altă părere!... Ea s-a întors la București unde și-a continuat studiile iar eu, după o scurtă ședere acasă, la țară, a trebuit să mă întorc la spital deoarece situația medicală se înrăutăți-se iar. Eram deprimat de două ori, odată pentru că iubirea noastră nu putea continua decât pe cale epistolară, iar a doua oară că pentru că, din nou, îmbunătățirea stării mele de sănătate se dovedise a fi iluzorie.

Tata, care nu ne prea răsfăța cu multe cuvinte frumoase, era un om dur, a observat situația mea și m-a luat cu el la o nuntă. Mama evita să îl însoțească și căuta motive de a nu participa la astfel de evenimente pentru că de obicei acolo se îmbăta și strica toată frumusețea petrecerii. Cam asta era regula locului! Știam că o să-mi dezamăgesc mama, la care țineam foarte mult, și totuși am mers cu el. După câteva pahare, de fiecare parte, bătrânul a intrat la o "sârbă" de nu mai puteam să îi urmăresc picioarele cu privirea. La vârsta lui, trecuse bine de cincizeci de ani, avea o viteză și un ritm în modul de a dansa încât am rămas fascinat. Descopeream la el un aspect pe care nu-l cunoscusem până atunci. Evident că întoarcerea acasă a avut loc în mod tradițional, cu el beat criță, dar și eu eram cam la fel. În ceea ce mă privește, o făcusem intenționat, să uit de neazurile mele. Primirea de acasă a

fost pe măsură, doar că acum, tata nu mai era singur în boxa acuzaților, ci, de data asta, era împreună cu mine. Fiind anterior, de nenumărate ori, în tabăra acuzatorilor, mă simțeam foarte rău în rândul celor puși la zid, iar el mă folosea ca pe avocatul său, ceea ce îmi înrăutățea și mai mult situația.

Acest moment, penibil în felul lui, a trezit în mine gustul pentru dans. În viață, multe lucruri penibile se dovedesc ulterior a fi deschizătoare de noi drumuri. Deocamdată doar pentru privit. Aș fi vrut ca, odată, să pot dansa așa, cum am văzut atunci că o făcea el. Rămăsesem sensibil la microbul dans, dar nimic nou nu a apărut până prin ultimul an de facultate.

Trecuseră câțiva ani. Se întâmpla tot la o nuntă! Se mărita o soră de a mea, mai mare, undeva pe lângă București. Așa cum se întâmplă la orice nuntă de la țară, la un moment dat, s-a ajuns și la sârbă, care mi-a readus în minte nunta precedentă. Tata nu era acolo. Nu agrease acea căsătorie și nu a vrut să participe. Avea adesea astfel de excese de personalitate. Toți au răsuflat ușurați, evitându-se astfel un posibil scandal pe care-l putea stârni acolo. Mă simțeam foarte bine și ceva din mine m-a împins să intru în horă. Nu mai dansasem niciodată în viața mea. Îmi era rușine, aveam impresia că toți se uită la mine. Mi-a trecut repede și m-am trezit la realitate. Mă aflu în vârtejul dansului și aveam ceva din mișcările care mă încântaseră la tata cu ani în urmă. Nu știu de unde veniseră, parcă le știam dintotdeauna! Am dansat în acea seară până la epuizare! Aflu prin propria ființă mirajul dansului. Mărimile fizice și psihice se suprapun și se întrepătrund dând o senzație de împlinire multiplă prin descătușarea unor energii ascunse până atunci. Pare că te golești de ceva și te umpli de altceva, ajungând la acea schimbare pe care de multe ori o cauți și nu reușești să o găsești. Când îți revii, lumea ți se pare altfel și ai un sentiment de împlinire.

În același an, de Revelion, am petrecut cu câțiva colegi de facultate la un restaurant de la capătul Lacului de acumulare Vidraru de pe Argeș. Acolo s-a făcut un concurs de sârbă, pe principiul, câștigă ultimul care rămâne în picioare. L-am câștigat devenind astfel un adevărat profesionist! Ulterior nu am mai ratat nicio ocazie de a dansa. Îmi face bine, și fizic, și psihic.

La mult timp de la aceste întâmplări, în perioada care a urmat după evenimentele din 1989, viața mă dusesse în poziția de conducere a unei instituții foarte mari, cu o mulțime de probleme economice și sociale. Cum, de atunci, totul se discută, se negociază, se contestă, se revine etc, nimic nu se decide de o singură persoană. Eram, cam de un an, în negocierea Contractului Colectiv de Muncă(CCM), cu sindicatele. Părea că nu se mai termină!... Era suficient să ceri părerea a câteva persoane și erai uimit de câte variante pot apărea. Dar când era vorba de mii de oameni!...

La un moment dat, a venit la mine o vice-liderul unuia dintre sindicate, o doamnă, Camelia Neicu, cu o propunere:

- Domnule director, am o propunere, care poate avea impact și în deblocarea negocierii CCM-ului. Nu neg că am și eu un mic interes în această propunere.

- Abia aștept!... Dă-i drumu', dar să nu fie o tâmpenie!...

- Avem Sala Mare de festivități, de pe vremea socialismului. Atunci se făceau festivități, ședințe mari cu oamenii muncii. Acum stă mai mult degeaba!... Ce părere aveți dacă facem acolo un club de dans?...

- Crezi că dansul ne mai lipsea în balamucul ăsta?... Și,... ce legătură are asta cu blocarea negocierilor CCM-ului?

- Știți cum este la negociere, mai dă unul, mai lasă altul! Eu îmi asum sarcina să-i conving pe ai mei. Sunt mulți salariați interesați. Au copii, nepoți care merg la diverse școli, cluburi de dans. Ar prefera să vină aici. Dacă se vor face niște facilități poate și prețurile vor fi mai mici.

- Referitor la sală, nu este nicio problemă, dar trebuie mult mai multe altele!...

Trebuie să se ocupe cineva de administrarea unui asemenea club și este imposibil să facem angajări, acum când noi facem disponibilizări. Voi, sindicatul, știți mai bine ca mine acest lucru. Trebuie un profesor sau antrenor, cum s-o numi el!...

- De administrarea clubului o să ne ocupăm noi, sindicatul, fără a cere nici un ban, iar antrenor o să căutăm pe la cluburile unde ne sunt copii și nepoții acum. Am o idee,... și cred că o să găsim unul foarte bun.

- Batem palma!... Dar, vreau și acordul șefului tău, liderului sindicatului, nu este suficientă înțelegerea noastră.

- Este treaba mea. O să-l conving!...

- Apropo, și care este "micul tău interes" în această inițiativă?...

- Este și fida mea dansatoare și prefer să se antreneze aici, nu să cutreiere tot Bucureștiul, seara pe întuneric!... Și așa stau eu până seara târziu la serviciu. Dacă ar face antrenamentele aici, am pleca seara împreună și aș fi mai liniștită.

Nu i-am spus nimic despre pasiunea mea pentru dans. Nu voiam să-i creez așteptări prea mari. Învățasem, ca om de conducere, că față de sindicat nu este bine să-ți deschizi tot sufletul. Dacă ar fi ieșit prost m-ar fi acuzat apoi pe mine că cine știe ce interese personale aș fi avut!... Am pornit la implementarea acestei idei. După ceva timp, cu eforturi din toate părțile, fără nici un cost bănesc din parte instituției, s-a format o echipă care avea să sperie România în domeniul dansului. Când există pasiune, disponibilitate la efort, înțelegere și ceva noroc, se produc minuni!... Copii și nepoții salariaților noștri făcuseră o impresie bună pe la cluburile pe unde fuseseră ei anterior, deci, nu plecam de la zero. Era deja demarată o inițiativă de înființare a unei Federații Române de Dans Sportiv, în care, un salariat de-al nostru, Marian Istrate, era secretarul noii Federații, președintele acesteia avea să fie antrenorul nostru, profesorul Viorel Năstase. Vedeta clubului, Mihai Petre, era vărul unui salariat de al nostru și făcea pereche cu Raluca Dumitrache, al cărei tată lucra tot la noi. Așa s-a constituit nucleul de pornire al Clubului **Terpsidava-ICPE**.

Cei doi dansatori de excepție au format un cuplu de mare succes care a câștigat, de mai multe ori, cam toate titlurile ce se puteau câștiga la nivel național, în perioada 1999-2003. Ulterior au crescut și alți copii talentați care au cucerit titluri de campioni naționali la dans sportiv, printre care și Diana Neicu, fata vice-liderei de sindicat de la care pornise ideea înființării clubului, în cuplu cu George Mihalcea.

În prezent, Viorel Năstase, unul dintre foarte puținii doctori în dans sportiv din România, este profesor la Universitatea din Pitești, Mihai Petre participă la realizarea unor emisiuni de televiziune și a intrat și-n cinematografie. Ceilalți își văd de viața lor, lăsând în spate o poveste de succes, ca pe o amintire frumoasă pentru toți. Unii dintre foștii dansatori au acum propriile lor cluburi prin care continuă să dezvolte fascinația dansului.